

Jovan Milić

I SIROMAŠNI

IMAJU SAN

"jedan čovek sa malo hleba i čašom
mleka može promeniti svet"

2017

*Mojim roditeljima,
Koji su od nas napravili ljude ...*

Jutro koje je promenilo sve

Septembar 2017.

Jedno sasvim obično jutro u mom Nišu, drugačije od ostalih. Pripremam se za školu, kao i uobičajeno, odjednom vidim u očima mojih roditelja neku brigu i nemoć, vidim da se nešto čudno dešava, a kada ih pitam oni kažu: „*Nije ništa, sine, šta bi moglo biti?*“ Kao da su želeli da me zaštite od saznanja da su ostali bez posla. Tog septembra su se dešavale čudne stvari, došli su ljudi uzeli očev službeni računar i mobilni telefon, na kome sam voleo da se igram. Otac mi je govorio da je pokvaren i da će sve to što su uzeli da vrate, što me je kratko primirilo.

Dosta paklica cigareta je tog dana otišlo, a cela porodica je svakog dana dolazila kod nas. Kao da se tmuran oblak nadvio nad našom porodičnom kućom u Čalijama. Sestra, kao najstarija će pretrpeti najteži deo svog života, odricala se mnogo čega samo da bismo brat i ja odrastali koliko-toliko normalno.

Došlo je vreme i da krenem u školu i prvi čas je bio biologija, moj omiljeni predmet u petom razredu. Prvi put na vratima, majka je rekla: „Sine danas ti neću dati novac za užinu, ali ne brini, već sutra će biti. Evo malo kiflica koje sam izvadila iz lednika“ – govorila je. „Ne brini majko, danas ionako imam samo četiri časa“ – odgovarao sam joj.

Tog 20-og septembra, sam prvi put ostao u učionici na velikom odmoru, nisam ni slutio da će proći 2 godine i da ja za te dve godine neću izaći nikada da sebi kupim čajiju i čokoladno mleko. Dani su prolazili, a frižider se polako prazio, naše zalihe su

polako krenule da nestaju, a nismo imali odakle da ih kupimo. Kada smo ostali bez svih zaliha, baka i deka su došli do nas i doneli nam malo namirnica, ali kao da je Bog rekao niko iz porodice Milić Kljajić neće imati. Baki i deki su krenuli kredit da skidaju sa penzije i porez iz 90-te godine.

Iako je bilo tako teško, tako neizvesno mi smo bili sigurni da ćemo uspeti. Majka nam je pričala o važnosti religije, ljubavi prema državi. Nikada nismo krivili državu, sistem ili pojedince za našu trenutnu situaciju. Danas kada se osvrnem, shvatim da je to bilo pravo razmišljanje. I tako dan za danom, godina za godinom, a naš stomak prazan. Negde polovinom oktobra, prvi put sam legao gladan u krevet. Obično smo ležali ranije, da bismo na trenutak zaboravili na glad, a mi deca da bismo sanjali čokoladne dvorce, puno hrane i slatkiša i puno poklona, kojih polako postajemo željni. Kada god bih pitao roditelje zašto nemao, oni su nam pričali kao da je to nešto normalno, prolazno, zapravo kao da je to video igrice, i da svakim danom prelazimo određeni nivo. Moram priznati da mi je u nekom trenutku ta video igrice i dosadila, da sam želeo da što pre prođe da se završi pa makar i ne osvojili prvo mesto, odnosno prošli poslednji level. Devetnaestog oktobra, kada je moj brat napunio 3 godine, zamolili smo prvu komšiku da nam pomogne u pripremi torte. Prvi put, brat nije slavio u igraonici sa društvom, već kući skromno uz tortu. Za nas se ispunila ona poslovica: „Dabogda imao pa nemao...“ I mislim da je to dobro, nekako nas sve spusti na zemlju, shvatimo da nismo svemogućí. Mi smo bili srednji stalež, imali sasvim dovoljno za normalan život, onda nismo imali, ali smo se uz pomoć porodične sloge izborili za naše mesto u društvu, za našu krišku

hleba, ali nismo zaboravili da nismo imali i zbog toga porodično pomažemo svima kojima možemo da pomognemo.

Novembar 2007.

Novembar mesec, počinje hladno, nekako smo na kredit uzeli drva za ogrev, preko tatinog kolege sa posla. Ipak ga nisu zaboravili. Otac je bio direktor jedne lokalne firme u mestu pored Niša, važio je za strogog, ali pravičnog direktora, koji je uvek bio tu za sve radnike. Polako se približio i 21. novembar, odnosno naša slava – Arandjelovdan.

Danas je naša Slava – Arandjelovdan. Danas sam konačno shvatio, da smo postali siromašni, danas sam shvatio da prvi put nećemo proslaviti Slavu sa našim prijateljima, danas sam shvatio da je neću proslaviti kao moji vršnjaci... Ujutru sam sa ocem i mlađim bratom otišao do Crkve Presvete Bogorodice da presečemo kolač. Kada smo se vratili, čekao nas je pirinač sa malo soli, od tog dana sam prestao da jedem jela sa pirinčem. Ali opet, svi smo se okupili i svi smo jeli taj pirinač, kao da je najmasnije pečenje. Roditelji su i dalje od nas krili siromaštvo, ali smo polako shvatali ozbiljnost situacije i nemogućnost izaslka. Cela Srbija je tokom tih godina otprilike do negde 2012/13 godine jedva sastavljala kraj sa krajem. Mnogi ljudi iz srednjeg staleža su ostajali bez posla. Baš tokom novembra meseca imao sam prilike da se spremam za takmičenje iz hemije. Iako nisam voleo matematiku u osnovnoj školi, nekako sam zavoleo hemiju. Verovatno je to bio beg od stvarnosti, kroz

različite eksperimente sam gledao mnogo toga zanimljivog,
imao sam veliku podršku profesorke....

Da biste pročitali celo izdanje knjige pretplatite se pozivom na
broj: 018/3250207

